

Sygn. akt II AKp 111/20

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2020 roku

Sąd Apelacyjny w Katowicach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący-Sędzia: SA Karina Maksym

Protokolant: Agnieszka Bargiel

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Katowicach del. do Prokuratury Regionalnej w Katowicach Katarzyny Żoły

po rozpoznaniu w sprawie **P. K.**

podejrzanego o popełnienie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i z art. 273 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 77 pkt 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości przy zast. art. 1 § 2 k.k., art. 12 § 1 k.k. i art. 65 § 1 k.k. i inne

wniosku prokuratora

w przedmiocie przedłużenia stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania

na podstawie art. 263 § 4 k.p.k., art. 249 § 1 k.p.k. oraz art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. oraz art. 258 § 2 k.p.k.

postanawia

wniosek uwzględnić i przedłużyć do **dnia 20 listopada 2020 roku do godz. 00:30** stosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania wobec podejrzanego P. K., zastosowanego postanowieniem Sądu Rejonowego Katowice-Wschód

w Katowicach z dnia 29 sierpnia 2019 roku, sygn. akt III Kp 656/19.

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 31 lipca 2020 roku, prokurator Prokuratury Regionalnej w Katowicach wystąpił w trybie art. 249 § 1 k.p.k., art. 258 § 1 pkt 2 i § 2 k.p.k., art. 263 § 4 k.p.k. o przedłużenie wobec podejrzanego P. K. środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania, na okres powyżej roku, tj. do dnia 20 listopada 2020 roku.

Śledztwo w przedmiotowej sprawie zostało przedłużone do dnia 30 listopada 2020 roku (tom XXVII k. 5400-5403).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Wniosek prokuratora jest zasadny.

W przedmiotowej sprawie aktualna pozostaje zarówno ogólna przesłanka stosowania tymczasowego aresztowania, jak też przesłanki szczególne o charakterze zarówno procesowym, jak i prewencyjnym, przewidziane w przepisach art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 258 § 2 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, że zebrany dotychczas w śledztwie materiał dowodowy wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany P. K. popełnił zarzucane mu przestępstwa. Świadczą o tym zarówno osobowe źródła dowodowe (m.in. depozycje W.Ł., T.P., M. S., A. S., J.W., E. Ż., M. M.), jak i zebrana dokumentacja, w tym finansowo-skarbowa dotycząca podmiotów wykorzystywanych w inkryminowanym procederze, co było już przedmiotem analiz sądów stosujących, a następnie przedłużających tymczasowe aresztowanie wobec P. K.,

ale też współpodejrzanych. Wobec powyższego, zasadnym jest uznanie, że w sprawie spełniona jest ogólna przesłanka stosowania środków zapobiegawczych określona w art. 249 § 1 k.p.k., który wymaga jedynie dużego prawdopodobieństwa, nie zaś pewności co do popełnienia czynów. Ostateczne bowiem rozstrzygnięcie o zakresie odpowiedzialności karnej, kwalifikacji prawnej, jest nie tylko niemożliwe, ale przede wszystkim na obecnym etapie postępowania niedopuszczalne (vide m.in. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 lipca 2008 roku, sygn. akt II AKz 514/08, KZS 2009/3/57).

Na pełną akceptację zasługuje również wyrażony przez prokuratora pogląd o występowaniu w przypadku podejrzanego szczególnej przesłanki tymczasowego aresztowania określonej w art. 258 § 2 k.p.k. P. K. zostały bowiem przedstawione zarzuty popełnienia przestępstw m.in. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., 299 § 5 k.k., art. 258 § 3 k.k. Biorąc natomiast pod uwagę charakter uprawdopodobnionych zarzutów, okoliczności ich popełnienia, skalę przestępczego procederu, działanie w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, wielki rozmiar uszczuplonej należności publicznoprawnej, osiągnięcie z tego procederu stałych dochodów, oczywistym staje się, że w razie potwierdzenia sprawstwa i winy podejrzanego, wysoce realnym stanie się wymierzenie mu surowej kary pozbawienia wolności. W tym stanie rzeczy, przyjęcie przewidzianego w art. 258 § 2 k.p.k. domniemania w postaci uzasadnionej obawy podejmowania przez podejrzanego bezprawnych działań mających na celu destabilizację procesu karnego staje się oczywiste, i to nawet w sytuacji, gdyby wcześniej takich zachowań nie przejawiał. Pogląd ten od dawna jest utrwalony w orzecznictwie i jest zgodny ze stanowiskiem wyrażonym przez Sąd Najwyższy w Uchwale 7 sędziów z dnia 19 stycznia 2012 r. I KZP 18/11.

Naprowadzone argumenty przekonują także o realnej obawie matactwa ze strony podejrzanego, a zatem występowaniu przesłanki szczególnej w rozumieniu art. 258 § 1 pkt 2 k.p.k. Nie można bowiem zapominać, iż P. K. miał prowadzić przestępczy proceder w ramach zorganizowanej grupy mającej na celu popełnianie przestępstw, którą miał założyć i nią kierować, co z uwagi na powiązania personalne, w tym podporządkowanie w ramach wewnętrznej struktury organizacyjnej grupy innych jej członków, a tym samym możliwości sterowania nimi także na użytek procesu, jak też ryzyko zmywy wiążącej osoby działające w takiej strukturze, urealnienia obawę podejmowania przez podejrzanego działań destabilizujących niezakłócony tok postępowania przygotowawczego, w tym wpływanie na treść gromadzonych dowodów, co jest szczególnie ryzykowne na obecnym etapie śledztwa. Podzielić należy w tym wątku przekonującą argumentację zawartą we wniosku prokuratora, zwracającą uwagę także na powiązania towarzyskie pomiędzy osobami zaangażowanymi w działalność będącą w zainteresowaniu organów ścigania.

Zgodzić się należy też ze stanowiskiem prokuratora, że przedmiotowa sprawa jest sprawą o szczególnej zawłości w rozumieniu art. 263 § 4 in fine k.p.k. Nie sposób przecież nie dostrzec, że z uwagi na zakres podmiotowy i przedmiotowy postępowania przygotowawczego i wynikającą z tego obszerność materiału dowodowego, w tym wielość wątków faktycznych i prawnych wymagających wnikliwej weryfikacji przez organy procesowe, przekładających się na zakres stawianych zarzutów, łącznie uzasadniają twierdzenie o braku możliwości zakończenia postępowania przygotowawczego w terminie pierwotnym. Zauważyć należy, że w ramach prowadzonego śledztwa czynności dowodowe realizowane są systematycznie i z należyłą dynamiką. Dodając do powyższego konieczność przeprowadzenia dalszych, niezbędnych czynności procesowych, wymienionych we wniosku prokuratora, które odnoszą się zarówno do osobowych źródeł dowodowych, jak i dowodów z dokumentów, w pełni uzasadnione jest przedłużenie tymczasowego aresztowania wobec P. K.. Jak wskazuje prokurator w piśmie inicjującym niniejsze postępowanie, na obecnym etapie śledztwa zaistniała bowiem potrzeba przeprowadzenia m.in. konfrontacji, uzupełniającego przesłuchania podejrzanych H. R., W. Z. i K. S., pozyskania od właściwych organów strony czeskiej i niemieckiej – w ramach Europejskiego Nakazu Dochodzeniowego, materiału dowodowego w zakresie spółek (...) s.r.o., (...) s.r.o. oraz (...), (...) s.r.o., (...) s.r.o., (...) s.r.o., (...) s.r.o., (...) s.r.o., (...), (...) s.r.o., w tym protokołów przesłuchania osób reprezentujących te podmioty.

W świetle tych rozważań, a przede wszystkim mając na uwadze intensywność omówionych przesłanek szczególnych stosowania tymczasowego aresztowania oraz charakter czynności dowodowych pozostałych do wykonania, mających znaczenie

dla odpowiedzialności karnej P. K. oraz innych współpodejrzanych, których zarzuty pozostają w ścisłym związku, należy stwierdzić, że jedynie izolacyjny środek zapobiegawczy jest w stanie zabezpieczyć dalszy prawidłowy tok postępowania przygotowawczego.

W nakreślonych realiach Sąd Apelacyjny postanowił przedłużyć stosowany wobec P. K. okres tymczasowego aresztowania do dnia 20 listopada 2020 roku do godz. 00:30, który w kontekście okoliczności przedmiotowej sprawy, nie jawi się jako nadmierny i nieadekwatny w stosunku do zagrożenia wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności, ze wskazaniem konieczności jednak takiego zorganizowania dalszego toku śledztwa, aby rozpoznania sprawy mogło nastąpić w rozsądnym terminie, a nade wszystko, by tymczasowe aresztowanie nie okazało się nadmierne.

Sąd Apelacyjny nie stwierdził również, aby w sprawie podejrzanego zaistniały przeszkody w dalszym stosowaniu tymczasowego aresztowania, o których mowa w art. 259 § 1 i 2 k.p.k. Względy opisane w piśmie procesowym obrońcy, złożonym do akt sprawy w dacie posiedzenia wyznaczonego w sprawie tj. 11 sierpnia 2020 r. nie stanowią tego rodzaju okoliczności, wszak konieczność borowania się partnerki podejrzanego bez pomocy z jego strony z bieżącymi problemami w opiece nad najbliższymi, w tym chorymi rodzicami, stanowi konsekwencję stosowania właśnie izolacyjnego środka zapobiegawczego w stosunku do osoby stojącej pod poważnymi zarzutami popełniania przestępstw, a których dopuszczenie się zostało w dużym stopniu uprawdopodobnione, stąd należy je uznać niejako za naturalny skutek tymczasowego aresztowania P. K.. Nie jest też tak, że opisane przez obrońcę okoliczności stanowią przekonywujące argumenty, aby uchylić wobec podejrzanego stosowany środek zapobiegawczy, skoro w przypadku konieczności zapewnienia opieki nad osobami najbliższymi w pierwszej kolejności należałoby poszukiwać jeśli nie pomocy ze strony innych członków rodziny, to instytucji pomocy społecznej, czy w przypadku schorowanych starszych osób- ze strony placówek medycznych i środowiskowych. W żadnym razie nie są to względy wskazujące na to, że egzystencja najbliższej rodziny podejrzanego jest zagrożona. Podobnie brak podstaw do uznania, iż podejrzanym w warunkach aresztu śledczego pozbawiony jest odpowiedniej opieki medycznej bądź też, że dalsze tymczasowe aresztowanie powoduje dla jego życia i zdrowia poważne niebezpieczeństwo.

Mając na uwadze powyższe orzeczono, jak na wstępie.

SSA Karina Maksym

Zarządzenia:

1. odpis postanowienia doręczyć:

- a) podejrzanemu P. K. wraz z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie wniesienia zażalenia,
- b) obrońcy podejrzanego nieobecnemu na posiedzeniu;
- c) Prokuraturze Regionalnej w Katowicach,
- d) informacyjnie dyrektorowi właściwej jednostki penitencjarnej, w której przebywa podejrzanym.